

Arrest

nr. 153 855 van 2 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard wordt, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN WALLE, die loco advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 februari 2012 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 31 januari 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 11 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.4. Op 3 september 2013 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2. bij arrest nr. 108 965.

1.5. Op 11 september 2013 staat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding aan de verzoekende partij een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten toe en dit tot 21 september 2013.

1.6. Op 5 mei 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.7. Op 15 september 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.5. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.05.2014 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 27.02.2012 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 05.09.2013 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 21.09.2013 te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit dit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 1 jaar en 6 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89.980 van 02.10.2000)

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest nr. 135.236 van 22.09.2004).

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 05.09.2013 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene van goed gedrag en zeden is en er geen enkel juridisch precedent jegens hem is, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene spreekt perfect Frans, heeft een beroepsvorming in de mechanica gevolgd, is werkwilleg, heeft talrijke Belgische vrienden en legt diverse getuigenverklaringen voor) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.8. Op 15 september 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"De heer,

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 21.09.2013 te verlaten.

1.9. Op 15 september 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding daarnaast ook nog een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de heer,

(...)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 15.09.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het

inreisverbod 2 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 21.09.2013 te verlaten.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 05.05.2014.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar de verzoekende partij stelt de Franse taal te kiezen als proceduretaal, wijst de Raad er op dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet.

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p737).

De zaak dient dus voor de Raad te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (*cf. RvS* 17 april 2002, 105.632).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissingen door de verwerende partij werden genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

2.2. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Betreffende het beroep tot nietigverklaring, in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad ambtshalve evenwel op wat volgt.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting bevatten “van de feiten en de middelen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd

geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift een eerste en een 'derde' middel aanvoert. Haar eerste middel is volledig gericht tegen de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing van 15 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* onontvankelijk wordt verklaard en het 'derde' middel is volledig gericht tegen de derde bestreden beslissing, met name de beslissing van 15 september 2014 houdende het inreisverbod. Op geen enkele wijze worden de ingeroepen schendingen betrokken op de tweede bestreden beslissing. Tevens ontbreekt een uiteenzetting van de wijze waarop een eventuele onwettigheid van de eerste en/of de derde bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die is gegrond op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis.

De Raad stelt vast dat het beroep – bij gebreke van een middel – onontvankelijk is in de mate dat het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 september 2014.

3.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op door gebrek aan de vereiste samenhang tussen de drie bestreden beslissingen. Zij betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing houdende het inreisverbod enerzijds en de beslissing aangaande de regularisatieaanvraag anderzijds geen verknochtheid vertonen daar zij beiden genomen werden op een afzonderlijke rechtsgrond. Zij meent dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat een eventuele nietigverklaring van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard enige invloed zou hebben op zijn illegale verblijfsstatus en op het feit dat er aan een eerder bevel geen gevolg werd gegeven. De vordering, voor zover zij ingesteld werd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod, is derhalve, volgens de verwerende partij, onontvankelijk.

De Raad merkt op dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep onontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partij vraagt in haar verzoekschrift om de beslissing van 15 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, te vernietigen evenals de beslissingen houdende het inreisverbod en houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten, van dezelfde datum. Zij geeft in haar verzoekschrift echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijdt.

In casu is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de

vreemdelingenwet en anderzijds het jegens de verzoekende partij getroffen inreisverbod op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De eerste bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Het louter indienen van dergelijke aanvraag, met het oog op het verkrijgen van een voorlopige machtiging tot verblijf, heeft geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de betrokken aanvrager. Het indienen van dergelijke aanvraag, die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de verzoekende partij geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht noch verhindert zij dat ten aanzien van de verzoekende partij maatregelen worden genomen die tot doel hebben de illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing zelve waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Er wordt haar met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen. De beslissing houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt enkel de vaststelling in dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag niet heeft aangetoond dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die haar verhinderen om haar aanvraag in te dienen via de reguliere weg, met name via de diplomatieke vertegenwoordiging in haar land van herkomst of het land waar zij gerechtigd is te verblijven. Met de desbetreffende onontvankelijkheidsbeslissing wordt geen enkele uitspraak gedaan, zij het in positieve dan wel in negatieve zin, omtrent de toekenning van een verblijfsmachtiging aan de verzoekende partij.

De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen enkele implicatie op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Bijgevolg is er geen sprake van enige incidentie van de eventuele onwettigheid van het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op de wettigheid van het aan de verzoekende partij opgelegde inreisverbod in toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Het opgelegde inreisverbod van zijn kant is gestoeld op het feit dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 21 september 2013 te verlaten en vindt juridische grondslag in artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Ook hier dient te worden opgemerkt dat de eventuele onwettigheid van het opgelegde inreisverbod geen implicaties kan hebben op de wettigheid van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting wordt de kwestie van de samenhang tussen de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht. De advocaat van de verzoekende partij stelt dat het connexe beslissingen betreft, dat het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod het gevolg zijn van de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, dat ze dezelfde dag genomen en betekend werden en dat geen bevel om het grondgebied te verlaten noch inreisverbod zou kunnen genomen zijn indien er geen beslissing was over de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Het betoog dat het bevel om het grondgebied te verlaten het gevolg is van de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en dat geen bevel om het grondgebied te verlaten zou kunnen genomen zijn indien er geen beslissing was over de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, is niet dienstig nu het beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten niet ontvankelijk is, zoals blijkt uit punt 3.1. Zodoende is de vraag naar de samenhang tussen het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, niet relevant.

Met de enkele stelling dat het inreisverbod het gevolg is van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en dat het inreisverbod niet zou kunnen genomen zijn indien er geen beslissing bestond betreffende de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, weerlegt de verzoekende partij de hierboven weergegeven vaststellingen waaruit blijkt dat dat de eerste bestreden beslissing enerzijds en de derde

bestreden beslissing houdende het inreisverbod anderzijds een verschillende juridische grondslag hebben en het gevolg zijn van onderscheiden procedures en vaststellingen, niet.

Het feit dat de bestreden beslissingen op dezelfde dag genomen doet geen afbreuk aan het feit dat de voornoemde bestreden beslissingen op een onderscheiden rechtsgrond genomen zijn en dat de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, zoals *supra* aangegeven, geen gevolgen heeft voor de wettigheid van de derde bestreden beslissing en *vice versa*. Het enkele feit dat de bestreden beslissingen op dezelfde dag genomen werden toont onvoldoende de samenhang tussen de verschillende beslissingen aan. Er dient tevens te worden opgemerkt dat deze beslissingen afzonderlijk aan de verzoekende partijen werden betekend, telkens met vermelding van de beroepsmogelijkheden. De inhoud van de eerste bestreden beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de overige bestreden beslissingen. Tevens stelt de Raad vast dat in het onderliggende verzoekschrift op duidelijke wijze ten aanzien van enerzijds de eerste en anderzijds de derde bestreden beslissing verschillende grieven worden aangevoerd, waarbij andere feitelijke gegevens moeten in ogenschouw genomen worden en andere rechtsvragen moeten worden opgelost, zodat de advocaat van de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat het 'connexe' beslissingen zijn.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift verschillende beroepen werden ingesteld die echter een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is dan ook geen sprake van een voldoende samenhang tussen de onderscheiden bestreden beslissingen, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* onontvankelijk wordt verklaard enerzijds en de derde bestreden beslissing houdende het inreisverbod anderzijds.

Dienvolgens kan het beroep niet ontvankelijk verklaard worden voor zowel de eerste bestreden beslissing van 15 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt als voor de derde bestreden beslissing, dit is het aan de verzoekende partij opgelegde inreisverbod *d.d.* 15 september 2014.

In casu dient, zoals de advocaat van de verzoekende partij ook ter terechtzitting te kennen geeft, te worden geopteerd voor de ontvankelijkheid van het beroep wat het inreisverbod betreft. De Raad herinnert er immers aan dat, wanneer de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, het beroep geacht zal worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

In casu vertoont het bestreden inreisverbod een groter belang voor de verzoekende partij dan de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De verwerende partij voert hieromtrent ter terechtzitting geen betwisting.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als volgt:

“inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”

Artikel 74/11, §3, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.”

Met de derde bestreden beslissing wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod voor de duur van twee jaren opgelegd, hetgeen gelet op de artikelen 1, 8° en 74/11, §3 van de vreemdelingenwet impliceert dat de verzoekende partij gedurende twee jaren na de betekening ervan niet toegelaten kan worden tot het grondgebied en niet kan verblijven op het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis toepassen.

De verstreckende gevolgen op verblijfsrechtelijk vlak, die de grenzen van het Rijk overstijgen en die ook tot twee jaren in de toekomst voortduren, maken dan ook dat het aan de verzoekende partij opgelegde inreisverbod de belangrijkste beslissing vormt die middels huidig verzoekschrift wordt bestreden. De eerste bestreden beslissing sorteert immers, zoals hierboven uiteengezet, geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij, hetgeen meteen maakt dat deze beslissing als minder belangrijk moet worden beschouwd dan het opgelegde inreisverbod die wel - en overigens ook verstreckende - gevolgen heeft.

Gelet op het gebrek aan voldoende samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de derde bestreden beslissing houdende het inreisverbod, wordt, gelet op de voorgaande vaststellingen, het beroep ontvankelijk verklaart ten aanzien van de derde bestreden beslissing. Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate het gericht is tegen de beslissing van 15 september 2014 houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De middelen die tegen de laatstgenoemde beslissing worden aangevoerd, kunnen dan ook niet worden onderzocht.

4. Onderzoek van het beroep in de mate dat het gericht is tegen de beslissing van 15 september 2014 houdende het inreisverbod

4.1. Het eerste middel is volledig gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Zoals reeds aangegeven in punt 3.2. kan het middel, gelet op de onontvankelijkheid van het beroep in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, niet worden onderzocht.

4.2. In wat zij beschrijft als een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis, 62, 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 5 en 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en rechtszekerheid en meer bepaald "*principe du minutie, de proportionnalité, de prudence et précaution, du principe d'une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles, du principe de motivation matérielle et du principe selon lequel l'administration doit statuer en tenant compte de l'ensemble des éléments de la cause*". Daarnaast voert zij eveneens een manifeste appreciatiefout en een gebrek in de motivering aan.

De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing haar verbiedt het Belgische grondgebied en het grondgebied van de lidstaten van de Schengenruimte te betreden voor een duur van twee jaar omwille van het feit dat zij niet voldaan heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 21 september 2013. Na citering van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG, stelt de verzoekende partij dat zij in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, talrijke elementen die betrekking hebben op haar persoonlijke situatie naar voren heeft gebracht, dat de verwerende partij de verplichting heeft om aan te tonen dat zij rekening heeft gehouden met de elementen eigen aan het dossier van de verzoekende partij zoals haar sociale en professionele privéleven om de termijn van het inreisverbod te bepalen. Zij meent dat het vaststellen van de termijn voor het inreisverbod onderwerp moet uitmaken van een specifieke motivering die aan de bestuurde moet toelaten de redenen te kennen op welke deze gegrond zijn, dat dit manifest niet het geval is, dat het niet uit de motivering blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met haar privéleven. De verzoekende partij verwijst naar en citeert uit arrest nr. 103 348 van 23 mei 2013 van de Raad, een arrest van 16 juli 2013 en naar een arrest van 1 augustus 2013 van de Raad. Zij wijst erop dat deze rechtspraak ook weerklank vindt in arrest nr. 114 118 van 21 november 2013 van de Raad. De verzoekende partij meent dat de gehanteerde principes in voornoemde arresten ook in dit geval moeten worden toegepast, dat de motivering aldus gebrekkig en onvoldoende is.

Uit de uiteenzetting van het derde middel blijkt dat dit middel louter gericht is tegen de derde bestreden beslissing, met name het inreisverbod van 15 september 2014.

4.3. . De Raad merkt vooreerst op dat de richtlijn 2008/115/EG is omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Zij toont evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt.

4.4. Het middel is voorts onontvankelijk voor zover ten aanzien van de derde bestreden beslissing de schending wordt opgeworpen van artikel 9bis en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 8 en 13 van het EVRM, van artikel 22 van de Grondwet en de door de verzoekende partij opgesomde algemene beginselen van behoorlijk bestuur en rechtszekerheid, aangezien niet *in concreto* wordt uitgelegd op welke wijze de derde bestreden beslissing voormelde bepalingen en beginselen schendt. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

4.5. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De derde bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

De derde bestreden beslissing duidt immers duidelijk de juridische grondslag voor het afleveren van een inreisverbod aan: er wordt op duidelijke wijze toepassing gemaakt van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens worden de hieraan ten grondslag liggende feitelijke overwegingen vermeld: de verzoekende partij heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 21 september 2013 te verlaten. Deze feitelijke en juridische vaststellingen, die stroken met de gegevens van het administratief dossier, worden door de verzoekende partij niet betwist.

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*". Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (*cf.* RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

De bestreden beslissing motiveert uitdrukkelijk "*Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 05.05.2014.*". Hieruit kan afgeleid

worden dat de verwerende partij niet enkel de reden van de beslissing tot het nemen van het inreisverbod op zich heeft gemotiveerd, maar eveneens de reden waarom zij voor twee jaar heeft gekozen. Deze feitelijke vaststellingen worden door de verzoekende partij niet betwist.

Daarnaast moet worden geduïd dat de formele motiveringplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de verwerende partij in beginsel niet noopt tot het toelichten van de verschillende belangen die zij tegen elkaar heeft afgewogen, doch slechts tot het duiden van de reden(en) waarom zij ervoor opteerde een bepaalde beslissing – *in casu* een inreisverbod met een geldingsduur van twee jaar - te nemen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.6. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens door de verzoekende partij aangevoerd wordt.

Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

4.7. De verwerende partij legt *in casu* een inreisverbod van twee jaar op nadat zij heeft vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting. De verzoekende partij betwist niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten uiterlijk op 21 september 2013. Op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, kan de gemachtigde van de staatssecretaris krachtens artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een inreisverbod opleggen.

Voorts stelt de Raad vast dat de gemachtigde op duidelijke wijze de redenen aangeeft waarom zij in het geval van de verzoekende partij voor een geldingstermijn van twee jaar heeft gekozen. In de bestreden beslissing wordt immers overwogen dat de verzoekende partij "*na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen (heeft) ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengrondgebied,*

vrijwillig te verlaten". Daarnaast wordt eveneens gewezen op het feit dat de verzoekende partij "een aanvraag 9bis (heeft) ingediend op 05.05.2014."

Bij het bepalen van de geldingsduur van het inreisverbod, en zulks in toepassing van artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, moet rekening worden gehouden met "de specifieke omstandigheden van elk geval". De gemachtigde beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid om te bepalen welke geldingsduur precies gerechtvaardigd is in de specifieke omstandigheden van het geval. Het komt niet aan de Raad toe om te oordelen omtrent de opportuniteit van de geldingsduur van het inreisverbod of om te speculeren of een andere geldingsduur eventueel meer geschikt zou zijn. De Raad kan binnen zijn annulatiebevoegdheid enkel oordelen of de opgegeven redenen voor een welbepaalde geldingsduur, *in casu* twee jaar, niet buiten elke redelijke verhouding staan met de daartoe gedane vaststellingen.

4.8. De verzoekende partij toont niet aan, aan de hand van de loutere verwijzing naar de door haar in haar regularisatieaanvraag aangehaalde elementen, meer bepaald haar sociale en professionele privéleven, dat er op grond van specifieke omstandigheden redenen zouden bestaan die een snelle terugkeer op Belgisch grondgebied noodzakelijk maken en waarmee bij het opleggen van het inreisverbod rekening moest worden gehouden.

De verzoekende partij toont niet aan welke concrete elementen die haar situatie specifiëren, de verwerende partij nagelaten heeft in rekening te nemen. Immers, waar de verzoekende partij meent dat rekening diende gehouden te worden met haar sociale en professionele privéleven, maakt zij niet aannemelijk dat deze elementen een snelle terugkeer op Belgisch grondgebied noodzakelijk maken en bij het opleggen van het inreisverbod in rekening moest worden gebracht. De verzoekende partij maakt geenszins concreet aannemelijk op welke wijze haar sociale en professionele privéleven, een snellere terugkeer op het grondgebied noodzakelijk zou maken en aldus een kortere termijn zouden verantwoorden.

4.9. Waar de verzoekende partij verwijst naar verschillende arresten van de Raad, moet er op gewezen worden dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

4.10. De beschouwingen van de verzoekende partij laten de Raad niet toe vast te stellen dat de verwerende partij enig relevant concreet element buiten beschouwing heeft gelaten of heeft nagelaten in de beoordeling te betrekken bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar.

Het komt aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat het opleggen van de termijn van twee jaar in de gegeven omstandigheden en in het licht van de motivering desbetreffend in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. De verzoekende partij blijft daartoe volledig in gebreke.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar omdat de verzoekende partij nog geen stappen ondernam om vrijwillig het Schengengrondgebied te verlaten en daarenboven een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende, zich steunde op verkeerde feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk handelde of handelde in strijd met de bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande vaststellingen, wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk gemaakt. Ook een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt door de verzoekende partij niet aangetoond.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

Het 'derde' middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring in zoverre het gericht is tegen de beslissingen van 15 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft voorts geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de derde bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER